

ezen szakasz utolsó előtti bekezdésének rendelkezése szerint, nem állapít meg semmisségi okot.

A most hivatkozott rendelkezések egybevetéséből tehát nyilvánvaló, hogy a másodbírósnak az az intézkedése, mikép a főmagánvádlo képviselői költségeit, amelyek egyébként a Bp. 479. §-a szerint büntügyi költséget képeztek, a vádlott ellenében meg nem állapította, semmisségi panasz alapjául nem szolgálhat, vagyis a törvény rendelkezései kizárják azt, hogy e címen semmisségi panasz legyen használható.

Ami pedig a büntetés kiszabása kérdésében, a főmagánvádlo és a vádlott részéről bejelentett panaszokat illeti, azokat a m. kir. Kuria alaptalanoknak ismerte fel és mint ilyeneket, a Bpn. 36. §-ához képest elutasította.

Ugyanis a másodbírósnak helyesen értékelte enyhítő körülmény gyanánt azt, hogy a vádlott ugyanazon tar-

talmu sajtóközleményben, — bár más sértett ellenében elkövetett rágalmozás vétsége miatt, külön folyamatba tett büntvádi eljárás során már elítéltetett, éppen ezért az első bíróság által kiszabott pénzbüntetésnek megfelelő leszállítását a m. kir. Kuria is helyénvalónak ítélte, másrészt azonban, a vádlott büntetett előéletére figyelemmel, a különben is megfelelő mértékben és a vádlott kereseti viszonyaival is kellő arányban kiszabott büntetés további enyhítésére, nem láttott törvényes alapot.

Budapest, 1929. december hó 11-én.
Dr. Slavek Ferenc s. k. elnöklő kir. kurial bíró.
dr. Kvassay Gyula s. k. előadó.

A kiadmány hiteléül:
Kovács Matild
sh. tisztviselő.

Pásztor János két allegorikus szobrát a Stefánia teraszán helyezik el

A polgármester budapesti tárgyalásairól

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármester, aki pénteken reggel Budapestre utazott, hogy a városok kulturális szövetségének küldöttsége élén meghívja a csabai kongresszusra a kormány tagjait, szombaton reggel érkezett vissza Szegedre és délelőtti megjelent hivatalában. Pesti útjáról a következőket mondotta a Délmagyarország munkatársának:

— Amikor Klebelsberg kultuszminiszternél megjelentünk és közöltük a meghívást vele, kijelentette, hogy feltétlenül részt kíván venni a kulturalkongresszuson, azonban február másodikán, a kongresszus második napján, más fontos elfoglaltsága van, meg kell tartania Budapesten, a Széchenyi-emlékvacsorán a serlegbeszédet. Ezért azt kérte, hogy ha lehetséges, halasszuk el a kongresszust későbbre. A miniszter kívánságára azonnal elhalasztottuk, hogy a kongresszust február 23-án tartjuk meg.

— A kultuszminiszter a küldöttségből engem visszatartott és közölte velem, hogy délután négy órakor szeretne kivinni magával Pásztor János szobrászművész műtermébe, ahol megnézhetjük azt a két szobrot, amelyet a miniszter Szegednek ajándékoz. Természetesen örömmel teljesítettem a miniszter kívánságát és délután ki is mentünk Pásztor János műtermébe. A két szobor közül, sajnos, csak az egyiket találtuk ott, a másiknak csak a fény-

képét láthattuk. A két szoborcsoportozat a vizet allegorizálja, az egyik a romboló vizet, a másik az áldást hozót. A romboló viz bronzszobra volt a műteremben. A szobor másfél-szeres életnagyságú, egy marcona férfialak a főalakja, amely egy halon nyargal. Az áldást hozó vizet allegorizáló szoborcsoportozat főalakja egy halon ülő eszményien szép nőalak, két mellékalakkal.

Elmondotta a polgármester, hogy a két szobrot valószínűleg a Stefánia teraszán, a kioszkkal szemben lévő helyen, a régi szökőkút helyén állítják fel. Ez látszik a legalkalmasabb megoldásnak, bár szó volt arról is, hogy az egyik szobrot a Tisza Lajos-körut egyik végénél, a másikat a másik végénél állítják fel, így azonban a két szobor között megszünné a közvetlen kapcsolat. A szobrokhoz a város valószínűleg Rerrich Bélával művészi alapzatot terveztet.

Fölmerült az az érdekes terv is, hogy a két szoborcsoportot egy olyan medence mellé kellene elhelyezni, amelyet a mélykút állandóan melegvízzel töltene meg. Ebben a medencében télen-nyáron pompás egzotikus vizinövényzet vegetálhatna. Ennek a tervnek a megvalósítása azonban költségesebb, mert a medencén kívül még a melegvizet odavezető csöveket is be kellene szerezni. Azért lehetséges, hogy végül mégis ezt a megoldást választják.

nagykonceptiójú színpadi művekre. Mindenhonnan olvassuk, hogy Amerikában és Angliában, ahol nagy és intenzív munkát fejtenek ki az emberek és a megélhetésért állandóan nehéz küzdelmet folytatnak, mostanában csak

a könnyebb fajsúlyú darabok

számíthatnak sikerre. Az amerikai vagy az angol nem akar szomorkodni a színházban, hanem happy-end-et kíván és ha rosszul végződik a darab, például ha meghal a főhős, akkor elégedetlenül távozik a színházból.

Valljuk be, hogy ez ma nálunk is így van. Hiába követeli a kritika egyrésze a klasszikus darabok előadását, a színház ilyenkor tántog az ürességtől, bármilyen jó is legyen az előadás. Viszont a színházba tördül a közönség akkor, ha dallamos, vig operetlet, vagy könnyű vigjátékot játszanak.

Ebből folyik az, hogy bármely művész hajlamok vezessék is a színháznak művezetőjét, ha nemcsak erkölcsi sikerekre vágyik, hanem meg akar felelni annak a követelménynek is, hogy gazdasági eredményeket produkáljon, akkor

kényszerrel olyan darabokkal a színpadra lépni, amelyek a mai hangulatú közönséget vonzzák.

Az első évben a könnyű muzsa dominált a műsort, amelyet sokszor támadott a kritika és ime meg volt a kassza-siker. A második évben már több opera és klasszikus ment, fogyott a közönség és most, a harmadik esztendőben, amikor a közgazdasági válság tetőfokán állottunk, egyaránt kevés közönséget vonzott a klasszikus és a könnyű fajsúly.

Legyünk tehát igazságosak;

közgazdasági válságért a művezetést felelőssé tenni nem lehet.

Tekintsük végig a város kereskedelmi forgalmát, beszéljünk kereskedőkkel, érintkezünk a közgazdasági és társadalmi élet bármely vezető egyéniségével és mindenki igazat fog nekem adni abban, hogy az utolsó esztendő, az országra, sőt talán egész Európára kiterjedő gazdasági válság, az életet, minden vonatkozásban mennyire megnehezítette.

Berlinben sorra zárulnak a színházak, a mulatóhelyek, mozik és egyéb szórakozási vállalatok, pedig a sokmillió város állandó közönsége és idegenforgalma, állandó látogatást biztosított ezeknek a vállalkozásoknak. Ugyanez a helyzet Párisban is és tudjuk, hogy milyen Budapesten a helyzet.

A színház városi szubvenciója 124.000 pengő évenként. Ebben az összegben minden városi támogatás belefoglaltatik. Ebből az összegből kerül kifizetésre a fűtés és világítás, mely körülbelül 40.000 pengő, az épület biztosítása, mely 10.000 pengő; a tatarozás és egyéb költségek is.

Természetesen

nem tudom pronaálni, hogy a város emelje fel a szubvenció összegét.

A városnak, mai helyzetében erről szó sem

Ankét a színház válságáról

A városi színház kérdése

Írta: Dr. Szilvessy Lehel

A színházkérdéssel a lapok hasábjain foglalkozni nem szoktam, pedig a színházat szeretem érdekel. Igyekeztem a szegedi városi színház kérdésének m. lyébe behatolni. A kérdéssel foglalkoznunk kell, mert a viszonyok kényszerítenek rá.

Lehet, hogy a legközelebbi városi közgyűléseken is tárgyalásra kerül a kérdés. Erre mutat az, hogy a lapokban pro és contra hozzászólások o. ashatók.

Mindenek előtt meg kell állapítanunk azt, hogy

maradjon-e házikézelésben a színház, vagy sem.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester urnak hervadhatatlan érdeme az, hogy a városi kezelést Szegeden bevezette. Magyarországon a házikézelés rendszert eddig nem ismertük. Kolozsvári Nemzeti Színház volt, amelyet az állam támogatott, amely azonban mégis magánvállalkozás volt. Az állami támogatás mérve azonban oly jelentékeny volt, hogy

az lehetővé tette, hogy a kolozsvári színház sok tekintetben elérte a fővárosi színházak színvonalát, úgyhogy az a vidéki színházak rangsorába nem is volt sorozható.

Szegeden voltak jó és voltak gyenge társulatok, de azt nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, hogy

a színháznak állandó nívója még sem volt olyan egyvona'u, sőt emelkedő, mint a mai rezsimben.

Minden támadással szemben ki kell emelnünk, hogy Tarnay Ernő a művészi kérdésekben hozzáértéssel és szerencsés kézzel vezeti a színházat. Előadta nemcsak azokat a darabokat, amelyek a fővárosi színházak műsorában sikerrel kerültek színre, hanem kitűnő reprizeket hozott, sőt oly eredeti darabok előadásától sem riadt vissza, amelyeket országos érdekességűvé és jelentőségűvé tudott tenni.

Ezévben a budapesti színpadokon nem voltak nagy sikerek, sőt a világirodalom sem produkált az utóbbi években nagysúlyú darabokat. A színházi odalomban tagadhatatlanul bizonyos dekadencia mutatkozik, amelynek baltása természetesen a szegedi színházat sem kerülte el. A nagy színpadi alkotásokra nincs meg a lelki dispozió, de a közönség sem reagál ilyen időken hatalmas mélytartalom,